

Arrest

nr. 198 263 van 22 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LAMARCHE en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 29 maart 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 8 april 2016 asiel aan. Op 30 mei 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Tadzjiek te zijn. U bent afkomstig van Kabul (district Kabul, provincie Kabul). U verklaart negentwintig jaar oud te zijn. U bent naar school geweest tot de tiende graad. U baatte samen met uw vader een zaak in tweedehandsauto's uit in Kabul. U woonde in Kabul samen met uw ouders, drie broers en een zus.

Op 4 juni 2012 bent u in Kabul getrouwd met R. M. (...). Uw vrouw is in 2002 als minderjarige naar België gekomen. Zij werd erkend als vluchteling en heeft ondertussen de Belgische nationaliteit. U heeft haar leren kennen via internet. Nadat pogingen tot gezinshereniging mislukt waren, kon u niet langer meer wachten om met haar samen te zijn en verliet u Afghanistan. U was veertig dagen onderweg. Via Iran, Turkije en u onbekende landen bent u naar België gekomen. Op 8 april 2016 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Anderhalve maand na uw aankomst in België nam u contact op met uw ouders om te laten weten dat u hier was. Zij bleken u ondertussen verloofd te hebben met de dochter van commandant D. A. (...). U wilde echter niet terugkomen. Uw vader probeerde te onderhandelen, maar de familie van het meisje wilde de verlovings niet verbreken. Op 9 mei 2017 kwam de familie van de commandant naar uw vader, er ontstond een woordenwisseling en uw vader werd hierbij neergestoken waarna hij dezelfde dag nog stierf.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door commandant D. A. (...) en zijn familie zou gevisieerd worden. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw origineel huwelijksboekje en een Engelse en Franse vertaling ervan, uw taskara en een Engelse en Franse vertaling ervan, huwelijksfoto's, foto's van uzelf en uw vrouw, foto's van uw overleden vader en foto's van u met uw vader.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst moet gezegd worden dat de redenen die u aanhaalde voor uw vlucht uit Afghanistan, zoals uiteengezet bij DVZ (vragenlijst van 20 april 2016, vraag 3.5), niet vallen onder de vluchtelingenconventie. U haalt er aan dat u hier bent gekomen om bij uw vrouw te zijn. U bent reeds lang gescheiden van haar, pogingen tot gezinshereniging zijn mislukt en u vond de situatie niet langer houdbaar. Vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient begrepen te worden als een situatie waarbij een ernstige schending van één of meerdere fundamentele mensenrechten, zoals beschreven in de internationale mensenrechtenverdragen, kan vastgesteld worden of waarbij een accumulatie van verschillende maatregelen of niet-absolute mensenrechten hetzelfde veroorzaakt. Het gaat hier bovendien om een persoonlijke en daadwerkelijke vrees voor vervolging en dit omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het leven dat u leidde in uw hoedanigheid als getrouwde man in Kabul, met name het gescheiden leven van uw vrouw die in België verbleef, kan niet gezien worden als de hierboven gedefinieerde vorm van vervolging. Bovendien zijn hiervoor andere, door u gekende procedures beschikbaar.

Behalve het feit dat u met uw vrouw in België wenst verenigd te zijn, haalt u nu bijkomende feiten aan die zich hebben afgespeeld na uw vlucht uit Afghanistan. Aan het relaas omtrent deze nieuwe feiten kan echter geen geloof worden gehecht door uw vage, stereotiepe en onduidelijke verklaringen.

Zo zouden uw ouders niet meer gewild hebben dat u vertrok naar België en op zoek gegaan zijn naar een andere vrouw voor u. Omdat u het hiermee oneens was, had u het huis verlaten om enkele dagen bij een vriend te verblijven (CGVS, p.2). Net gedurende die dagen zijn uw ouders er blijkbaar in geslaagd om een nieuwe verloofde voor u te vinden. Een huwelijk kon echter niet plaatsvinden omdat u ondertussen naar België was getrokken. Zo is het wel heel toevallig dat uw ouders net toen u niet thuis was een verloofde voor u gevonden hebben. U verklaart dit door te zeggen dat uw ouders dachten dat u gewoon enkele dagen weg was, dat dit vaak gebeurt dat jongens enkele dagen weg zijn en dan

terugkomen (CGVS, p.9). Blijkbaar waren uw ouders al langer bezig met een nieuwe vrouw voor u te zoeken. Er werd veel over uw relatie geroddeld en u kreeg het verwijt dat uw vrouw geen moeite voor u deed, dat ze te westers was. Dat uw familie pas later zou beseft hebben dat u met een westerse vrouw getrouwd was, is hoogst twijfelachtig. Zo verklaart u dat u uw vrouw via het internet hebt leren kennen (CGVS, p.6). Bovendien is op de foto's die u voorlegt van uw huwelijk en van uw vrouw op bezoek in Afghanistan, een duidelijk verwesterde vrouw te zien. U antwoordt hierop dat er nu veel meisjes in Afghanistan hun haar kleuren. In het begin zouden uw ouders er niet zo blij mee geweest zijn, maar ze zouden het hebben goedgekeurd (CGVS, p.10).

Dat uw ouders erover spraken een andere vrouw te nemen, is duidelijk vermeld bij DVZ. Wat echter zeer opvallend daar is weggelaten, is dat u Afghanistan zonder medeweten van uw ouders zou hebben verlaten. Meer nog tijdens het gehoor op het CGVS blijkt dat u pas anderhalve maand na uw aankomst in België met uw ouders contact hebt opgenomen om te laten weten waar u zat (CGVS, p.11). Dat u Afghanistan zou hebben verlaten zonder medeweten van uw ouders is echter vrij ongeloofwaardig. Hoewel het CGVS erkent dat de gebruiken en de tradities anders zijn in de Afghaanse maatschappij, is het toch ook zeer onwaarschijnlijk dat zij geen rekening zouden gehouden hebben met het wettelijk huwelijk dat u had afgesloten met hun toestemming.

Over de nieuwe verloofde die uw ouders hebben gevonden, weet u bovendien bitter weinig informatie aan te leveren. En dat is opvallend aangezien u verklaart dat ze dochter is van een bekende commandant. Zijn naam is commandant D. A. (...). Opvallend genoeg kan u ondanks zijn bekendheid bijna geen informatie over hem aanleveren. Zo kan u enkel zeggen dat hij een jihadi commandant is en dat hij nu nog steeds rondloopt met wapens en een bodyguard. Hij zou een commandant zijn van de partij van Sayyaf (CGVS, p.9). Ook over Sayyaf weet u niets meer te zeggen dan dat hij uit Paghman afkomstig is en de zeer algemene bewoordingen dat hij een machtig iemand is, dat iedereen hem kent en dat hij veel manschappen heeft (CGVS, p.10). Wat nog opmerkelijker is, is dat die commandant D. A. (...) een klant blijkt te zijn geweest van de autogarage die u samen met uw vader uitbaatte. Dat maakt het des te opvallender dat u hem niet kunt beschrijven. U komt niet verder dan dat hij groot is, dat hij een pakhol draagt en een kleine baard heeft (CGVS, p.9).

Het meest opvallende feit echter omtrent deze zogenaamde verloving is de moord op uw vader. Uw vader blijkt op 9 mei 2017, een week voor het gehoor op het CGVS, te zijn vermoord. De gearrangeerde verloving door uw ouders dateert uit de periode van uw vertrek uit Afghanistan. Rekening houdende met het feit dat u hier op 8 april 2016 een asielaanvraag heeft gedaan en uw reis ongeveer veertig dagen in beslag heeft genomen (CGVS, p.8) moet deze verloving dus midden februari 2016 zijn geregeld. Uw vader werd vermoord op 9 mei 2017. Dat er dus ruim meer dan een jaar zou liggen tussen uw verloving en de daardoor ontstane problemen enerzijds en de moord op uw vader anderzijds is merkwaardig. U verklaart dit zelf door te zeggen dat uw familie ook eerst niet meer wist waar u was en dat uw ouders geprobeerd hebben de verloving te verbreken met behulp van de ouderlingen. Pas nadat uw vader definitief zou gezegd hebben dat u niet zou terugkeren, zouden de echte problemen zijn ontstaan, waarbij uw vader om het leven zou zijn gekomen (CGVS, p.11). Dat hier echter bijna vijftien maanden zouden voorbij zouden zijn gegaan, is vrij onwaarschijnlijk. Tot slot kan ook gezegd worden dat u over de moord zelf weinig informatie weet aan te leveren. Zo zegt u wel dat uw vader is neergestoken met een mes, maar wie het heeft gedaan weet u niet te zeggen. U zegt dat commandant D. A. (...) met zijn zonen en bodyguards naar uw huis is gekomen. Na de moord zijn ze gewoon weggegaan. Of de commandant of iemand van zijn familie nadien nog zouden zijn langs geweest, weet u niet te zeggen. Het zou te emotioneel zijn om daar met uw moeder over te spreken (CGVS, p.11). Nochtans is uw vrees voor terugkeer naar Afghanistan op de familie van die commandant gestoeld en geeft u ook in het begin van het interview aan zich zorgen te maken over uw broers en zus (CGVS, p.3). Dat u dan zou hebben nagelaten nadere inlichtingen hierover in te winnen, is in dergelijke context onbegrijpelijk.

Gezien uw verklaringen niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen aanzien worden kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Gezien uw asielrelaas als ongeloofwaardig wordt bevonden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend noch het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a en b.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw taskara is een bewijs van uw identiteit. De huwelijksfoto's en het huwelijksboekje bewijzen uw huwelijk. Beide feiten staan in deze beslissing niet ter discussie. De foto's van uw overleden vader tonen een foto van een overleden persoon. U toont op geen enkele manier aan een

band te hebben met de persoon die is afgebeeld. Bovendien bewijst deze foto ook op geen enkele manier de wijze van overlijden van uw vader zoals uiteengezet in uw asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afgaanse Nationale Leger (ANA) en de Afgaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afgaanse districten

en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 1, A (2), van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève).

In een eerste onderdeel stelt verzoeker dat zijn identiteit en zijn huwelijk niet in twijfel getrokken worden en herhaalt hij kort de motieven die hij ter ondersteuning van zijn asielaanvraag heeft aangevoerd. Hij benadrukt hierbij dat hij duidelijk heeft uitgelegd dat zijn ouders eerst hadden ingestemd met zijn huwelijk en dat ze dit huwelijk pas later, toen het voor hem moeilijk werd om met zijn echtgenote te kunnen zijn en zij de indruk hadden dat zijn echtgenote niet met hem wenste te zijn, niet meer accepteerden. Verzoeker vervolgt dat zijn familie daarenboven niet op prijs stelde dat zijn echtgenote de levenswijze en de houding van een Europese aannam en dat zijn ouders daarop besloten om voor hem een nieuwe vrouw te zoeken, waarop hij dan weer besloot het land te verlaten omdat hij niet tot een huwelijk wilde gedwongen worden. Waar verwerende partij het onwaarschijnlijk acht dat de ouders van verzoeker geen rekening hebben gehouden met het wettelijk huwelijk, waarvoor zij hun toestemming hadden gegeven, merkt verzoeker op dat de zaken in Afghanistan nu eenmaal zo staan en dat de ouders in dergelijke zaken het laatste woord hebben.

Wat betreft de vaststellingen dat verzoeker weinig informatie kan geven over de nieuwe verloofde die zijn ouders voor hem hadden gekozen en over haar vader, die een bekende commandant is, legt verzoeker uit dat hij de commandant niet kende, dat deze alleen voor zijn wagen langskwam en vervolgens rechtstreeks vertrok, dat deze rond de tijd dat hij met zijn vader werkte een klant als een

andere was en dat hij niet kon vermoeden dat zijn ouders ooit zouden beslissen dat hij met zijn dochter, die hij nooit gezien heeft, zou moeten huwen.

Wat betreft het feit dat de moord op zijn vader meer dan één jaar na zijn vertrek uit Afghanistan plaatsvond, argumenteert verzoeker dat zijn ouders een tijdje niet wisten waar hij zich bevond en dat zij vervolgens met de familie van de commandant hebben getracht een oplossing te vinden. De problemen zijn volgens verzoeker pas werkelijk begonnen toen zijn vader aan de commandant uitlegde dat verzoeker niet zou terugkomen.

Wat betreft de vaststelling dat hij slechts over weinig informatie beschikt inzake de moord op zijn vader, verklaart verzoeker dat deze toestand hem bijzonder ontroert en dat hij hierover niet uitvoerig met zijn moeder durft te spreken nu deze hierdoor zeer gekwetst is en hem de schuld ervan geeft. Verzoeker geeft aan dat hij vooral met zijn jongere broer contacten heeft.

Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat uit de door hem bijgebrachte foto's niet kan worden afgeleid dat hij een band heeft met de erop afgebeelde persoon, merkt verzoeker op dat het, om vast te stellen dat het om dezelfde persoon gaat, volstaat om de persoon op deze foto's te vergelijken met de foto die op zijn huwelijksakte staat en die zijn vader voorstelt.

In een tweede onderdeel betwist verzoeker de gedane analyse van de veiligheidssituatie in Kabul. Hij wijst er op dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert, dateert van april en november 2016, terwijl de veiligheidssituatie in Kabul de laatste maanden sterk evolueerde. Hij citeert uit persartikels waaruit blijkt dat op 31 mei 2017 een bloedige aanslag in Kabul werd begaan waarbij meer dan 150 personen om het leven kwamen en dat de Islamitische Staat op 15 juni 2017 een aanslag tegen een sjiiitische moskee heeft begaan. Tevens verwijst hij naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken met betrekking tot Afghanistan.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd:

- (i) reisadvies met betrekking tot Afghanistan van de FOD Buitenlandse Zaken;
- (ii) *"Un attentat à Kaboul, en Afghanistan, fait au moins 90 morts et 400 blessés"*, Huffingtonpost, 31 mei 2017;
- (iii) *"Afghanistan: au moins sept morts à Kaboul dans des explosions au cours des funérailles d'un manifestant"*, Le Monde, 3 juni 2017;
- (iv) *"Afghanistan : l'Etat Islamique cible une mosquée chiite de Kaboul"*, Le Monde, 15 juni 2017.

2.2.2. Op 8 december 2017 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met de COI Focus *"Afghanistan Security situation in Kabul city"* van 6 juni 2017.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een kopie van een overlijdensattest van zijn vader neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) zijn vluchtmotieven, zoals aangehaald bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), buiten het toepassingsgebied vallen van het Verdrag van Genève, (ii) geen geloof kan worden gehecht aan de bijkomende feiten die hij bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: CGVS) heeft aangehaald, gelet op zijn vage, stereotiepe en onduidelijke verklaringen, (iii) de door hem neergelegde documenten de gedane appreciatie niet vermogen te weerleggen, en (iv) er actueel voor burgers in de stad Kabul geen reëel risico op een ernstige schade in de zin artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen dervijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Wat betreft de weigering tot het toekennen van de hoedanigheid van vluchteling, treedt de Raad vooreerst de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat de redenen die verzoeker aanhaalde voor zijn vlucht uit Afghanistan, zoals uiteengezet bij DVZ – met name dat hij hier gekomen is om bij zijn vrouw te zijn, dat hij reeds lang gescheiden is van haar, dat de pogingen tot gezinshereniging zijn mislukt en dat hij de situatie niet langer houdbaar vond (adm. doss., stuk 11, vragenlijst CGVS, vraag 3.5) –, niet vallen onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door verzoeker aangegeven reden om zijn land te verlaten, met name de wens om met zijn vrouw in België verenigd te zijn, valt als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag. Dit wordt door verzoeker overigens ook niet betwist.

Wat betreft de bijkomende feiten die de verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS aanhaalde, met name dat hij niet terug zou kunnen naar Afghanistan omdat hij daar door commandant D.A. en zijn familie geïsoleerd zou worden daar hij niet wil huwen met diens dochter, die zijn ouders voor hem als verloofde gevonden hebben, blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal op een uitgebreid gemotiveerde wijze tot de vaststelling komt dat aan dit relaas, gelet op verzoekers vage, stereotiepe en onduidelijke verklaringen, geen geloof kan worden gehecht.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aan dat zijn ouders eerst hadden ingestemd met zijn huwelijk en dat ze dit huwelijk pas later, toen het voor hem moeilijk werd om met zijn echtgenote te kunnen zijn en zij de indruk hadden dat zijn echtgenote niet met hem wenste te zijn en daarenboven zijn familie niet op prijs stelde dat zijn echtgenote de levenswijze en de houding van een Europese aannam, niet meer accepteerden en besloten een nieuwe echtgenote voor hem te vinden. Hij beperkt zich echter tot een herhaling van wat hij eerder tijdens het gehoor voor het CGVS reeds verklaard heeft. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Door te argumenteren dat *“de zaken in Afghanistan nu eenmaal zo staan en dat de ouders in dergelijke zaken het laatste woord hebben”*, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke. Ofschoon de commissaris-generaal erkent dat de gebruiken en tradities anders zijn in de Afghaanse maatschappij, merkt hij in de bestreden beslissing terecht op dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker Afghanistan zou hebben verlaten zonder medeweten van zijn ouders en dat het zeer onwaarschijnlijk is dat zij geen rekening zouden gehouden hebben met het wettelijk huwelijk dat verzoeker met hun toestemming had afgesloten. De commissaris-generaal kan, gezien de verklaringen van verzoeker dat hij zijn vrouw via het internet heeft leren kennen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 17 mei 2017, p. 6) en de door hem voorgelegde foto's van zijn huwelijk en van zijn vrouw op bezoek in Afghanistan waarop een duidelijk verwesterde vrouw te zien is, evenzeer worden gevolgd waar hij het hoogst twijfelachtig acht dat de familie van verzoeker pas later zou beseft hebben dat hij met een westerse vrouw getrouwd was.

Met betrekking tot het verwijt dat hij bitter weinig informatie weet aan te leveren over de nieuwe verloofde die zijn ouders voor hem hebben gevonden, merkt verzoeker op dat dit niet verbazend is gezien het huwelijk met de dochter van de commandant geen beslissing van hemzelf was, maar wel van zijn ouders. Tevens geeft hij aan dat hij de commandant niet kende, dat deze een klant als een ander was en dat hij diens dochter nog nooit gezien heeft. Deze uitleg overtuigt echter niet. Verzoeker verklaarde immers dat de nieuwe verloofde de dochter is van een bekende commandant (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 17 mei 2017, p. 9: *“iedereen kent hem”*, *“hij is bekend”*). Ondanks zijn bekendheid en het gegeven dat die bekende commandant een klant blijkt te zijn geweest van de autogarage die hij samen met zijn vader uitbaatte, kan verzoeker bijna geen informatie over hem aanleveren. In de bestreden beslissing wordt dan ook op goede gronden het volgende vastgesteld:

“Zo kan u enkel zeggen dat hij een jihadi commandant is en dat hij nu nog steeds rondloopt met wapens en een bodyguard. Hij zou een commandant zijn van de partij van Sayyaf (CGVS, p.9). Ook over Sayyaf weet u niets meer te zeggen dan dat hij uit Paghman afkomstig is en de zeer algemene bewoordingen dat hij een machtig iemand is, dat iedereen hem kent en dat hij veel manschappen heeft (CGVS, p.10). Wat nog opmerkelijker is, is dat die commandant D. A. (...) een klant blijkt te zijn geweest van de autogarage die u samen met uw vader uitbaatte. Dat maakt het des te opvallender dat u hem niet kunt

beschrijven. U komt niet verder dan dat hij groot is, dat hij een pakhol draagt en een kleine baard heeft (CGVS, p.9)."

Verzoekers gebrekkige kennis aangaande de persoon door wie hij beweert niet terug te kunnen naar zijn land van herkomst, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Waar verzoeker aanvoert dat hij de dochter van de commandant nog nooit gezien heeft, wordt erop gewezen dat hem helemaal niet verweten wordt van haar geen beschrijving te kunnen geven. Deze opmerking is dan ook niet dienstig.

Wat betreft de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen omtrent de moord op zijn vader, komt verzoeker in zijn verzoekschrift wederom niet verder dan het herhalen van zijn eerder, tijdens het gehoor voor het CGVS, gegeven verklaringen. Zoals hoger reeds opgemerkt, vermag het louter herhalen van de asielmotieven de motieven van de bestreden beslissing niet te ontkrachten. De commissaris-generaal stelt in deze beslissing terecht:

"Het meest opvallende feit echter omtrent deze zogenaamde verloving is de moord op uw vader. Uw vader blijkt op 9 mei 2017, een week voor het gehoor op het CGVS, te zijn vermoord. De gearrangeerde verloving door uw ouders dateert uit de periode van uw vertrek uit Afghanistan. Rekening houdende met het feit dat u hier op 8 april 2016 een asielaanvraag heeft gedaan en uw reis ongeveer veertig dagen in beslag heeft genomen (CGVS, p.8) moet deze verloving dus midden februari 2016 zijn geregeld. Uw vader werd vermoord op 9 mei 2017. Dat er dus ruim meer dan een jaar zou liggen tussen uw verloving en de daardoor ontstane problemen enerzijds en de moord op uw vader anderzijds is merkwaardig. U verklaart dit zelf door te zeggen dat uw familie ook eerst niet meer wist waar u was en dat uw ouders geprobeerd hebben de verloving te verbreken met behulp van de ouderlingen. Pas nadat uw vader definitief zou gezegd hebben dat u niet zou terugkeren, zouden de echte problemen zijn ontstaan, waarbij uw vader om het leven zou zijn gekomen (CGVS, p.11). Dat hier echter bijna vijftien maanden zouden voorbij zouden zijn gegaan, is vrij onwaarschijnlijk. Tot slot kan ook gezegd worden dat u over de moord zelf weinig informatie weet aan te leveren. Zo zegt u wel dat uw vader is neergestoken met een mes, maar wie het heeft gedaan weet u niet te zeggen. U zegt dat commandant D.(...) A.(...) met zijn zonen en bodyguards naar uw huis is gekomen. Na de moord zijn ze gewoon weggegaan. Of de commandant of iemand van zijn familie nadien nog zouden zijn langs geweest, weet u niet te zeggen. Het zou te emotioneel zijn om daar met uw moeder over te spreken (CGVS, p.11). Nochtans is uw vrees voor terugkeer naar Afghanistan op de familie van die commandant gestoeld en geeft u ook in het begin van het interview aan zich zorgen te maken over uw broers en zus (CGVS, p.3). Dat u dan zou hebben nagelaten nadere inlichtingen hierover in te winnen, is in dergelijke context onbegrijpelijk."

Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen, te ontkrachten of in een ander daglicht te stellen. Door te argumenteren dat *"de problemen (...) pas werkelijk begonnen (zijn) toen de vader van verzoeker aan de commandant uitlegde dat zijn zoon niet zou terugkeren"*, dat *"deze toestand hem bijzonder ontroert en dat hij hierover niet uitvoerig met zijn moeder durft te spreken"* en dat zijn moeder *"daarenboven boos (is) op hem omdat zij meent dat wat er gebeurde zijn schuld is"*, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke. Van een asielzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen evenwel op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging. Hierbij dient overigens te worden benadrukt dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en dat actuele informatie van primordiaal belang is om de door hem geschetste vrees in te schatten. Zijn verweer dat het te emotioneel is om met zijn moeder over de moord op zijn vader te spreken, kan niet worden aangenomen. Het feit dat verzoeker niet heeft getracht om zich te informeren over de moord op zijn vader en de nasleep ervan, doet verder afbreuk aan de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging. Deze vaststelling klemmt des te meer gezien verzoeker aangegeven heeft dat hij heel bezorgd is voor zijn *"familie, moeder, drie kleine broertjes en zus"* (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 17 mei 2017, p. 3).

Voor het overige beperkt verzoeker zich in wezen tot het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissing, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten waar wordt geoordeeld dat hij er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Het geheel van deze motieven blijft dan

ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 9, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terechte redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert als volgt:

"De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw taskara is een bewijs van uw identiteit. De huwelijksfoto's en het huwelijksboekje bewijzen uw huwelijk. Beide feiten staan in deze beslissing niet ter discussie. De foto's van uw overleden vader tonen een foto van een overleden persoon. U toont op geen enkele manier aan een band te hebben met de persoon die is afgebeeld. Bovendien bewijst deze foto ook op geen enkele manier de wijze van overlijden van uw vader zoals uiteengezet in uw asielrelaas."

Aangaande de foto's van de begrafenis van zijn vader, stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat het volstaat om de persoon op deze foto's te vergelijken met de foto die op zijn huwelijksakte staat en die zijn vader voorstelt, om vast te stellen dat het om dezelfde persoon gaat. Uit een dergelijke vergelijking kan evenwel niet onomstotelijk worden vastgesteld dat de overleden persoon op de foto's daadwerkelijk de vader van verzoeker is. Hoe dan ook tonen deze foto's, zelfs indien al zou worden aangenomen dat de persoon in kwestie inderdaad de vader van verzoeker is, op geen enkele manier de wijze van overlijden van de vader van verzoeker aan en blijkt eruit dus niet dat deze gestorven is op de wijze zoals verzoeker in zijn asielrelaas heeft uiteengezet.

Wat betreft de ter terechtzitting neergelegde kopie van het overlijdensattest van de vader van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat dit stuk niet is voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor het dan ook niet in overweging wordt genomen. Bovendien betreft het hier slechts een fotokopie en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de stad Kabul actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden, stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke *compounds*, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de

situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*"-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk "*collateral damage*" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker de beoordeling van de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul betwist en hiertoe verwijst naar internetartikels die van recentere datum zijn dan de rapporten waarop de commissaris-generaal zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd heeft, wordt er op gewezen dat Cedoca de veiligheidssituatie in Afghanistan voortdurend opvolgt. Toekomstige ontwikkelingen en incidenten die kaderen binnen het beschreven geweldpatroon worden bij een volgende actualisatie van dit rapport opgenomen. In het geval van fundamentele wijzigingen in het patroon van geweld dat Afghanistan kenmerkt wordt deze COI Focus versneld geüpdatet door Cedoca. De loutere vaststelling dat er zich een nieuw (veiligheids)incident heeft voorgedaan in een regio die op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie waarop deze COI Focus gestoeld is als relatief veilig bestempeld wordt, toont op zich niet aan dat de feitelijke vaststellingen in deze COI Focus niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, enzovoort. Te dezen zijn de door verzoeker bijgebrachte persartikels niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in de stad Kabul zoals beschreven in de bestreden beslissing niet langer correct of redelijk zou zijn, doch liggen deze in dezelfde lijn als de informatie uit het administratief dossier.

Wat betreft het door verzoeker voorgelegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Afghanistan (en Kabul), kan bovendien worden opgemerkt dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de stad Kabul door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.9. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN